

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Anim

Pagbubunyag sa Hiwaga ng Apocalipsis 17: Ang Pangwakas na Propesiya hinggil sa Dakilang Patutot at sa Hayop

Jeff Pippenger
2024-01-20

Ang huling paglalarawan ng mga kaharian sa propesiya ng Bibliya ay matatagpuan sa ika-labimpitong kabanata ng Apocalipsis. Sa kabanatang iyon, sa ikatlong talata, dinala si Juan sa "ilang", upang maipakita sa kanya ng anghel ang hatol sa "dakilang patutot" ng propesiya, na nakaupo sa ibabaw ng "maraming tubig" at nakiapid sa "mga hari sa lupa."

At dumating ang isa sa pitong anghel na may hawak na pitong sisidlan, at nagsalita sa akin, na sinasabi: Pumarito ka; ipakikita ko sa iyo ang kahalutanan sa dakilang patutot na nakaupo sa ibabaw ng maraming tubig: na sa kanya nakiapid ang mga hari sa lupa, at ang mga nananahan sa lupa ay nalasing sa alak ng kanyang pakikiapid. At dinala niya ako sa espiritu sa ilang; at nakita ko ang isang babae na nakaupo sa isang hayop na kulay iskarlata, na puspos ng mga pangalan ng pamumusong, na may pitong ulo at sampung sungay. Apocalipsis 17:1-3.

Ayon sa mismong mga salita ni Juan, ang "ilang" ay kumakatawan sa isang libo't dalawang daan at animnapung taon ng paghahari ng kapapahan mula sa taong 538 hanggang sa panahon ng wakas noong 1798.

At ang babae ay tumakas sa ilang, na roon ay may dakong ipinaghanda ng Diyos para sa kaniya, upang siya'y kandiliin doon sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw. ... At sa babae ay ibinigay ang dalawang pakpak ng isang malaking agila, upang siya'y makalipad sa ilang, sa kaniyang dako, kung saan siya'y kinakandili sa loob ng isang panahon, at mga panahon, at kalahati ng isang panahon, mula sa harapan ng ahas. Apocalipsis 12:6, 14.

Sa espiritu, inilipat si Juan sa panahong isang libo dalawang daan at animnapung taon ng pamumunong papal. Ang mga taong iyon ay isinagisag ng tatlo't kalahating taon ng tagtuyot sa kasaysayan nina Jezebel, Ahab at Elias. Ang mga taong iyon ay magpapatuloy hanggang sa tumanggap ang kapapahan ng nakamamatay na sugat noong 1798, sapagkat iyon ay "itinakda" na maganap sa katapusan ng unang poot, na siyang katapusan ng digmaang ipinasapit sa santuwaryo at sa hukbo sa pamamagitan ng dalawang mapangwasak na kapangyarihan ng paganismo at papalismo. Ang lahat ng mga katotohanang ito ay nailahad na sa mga kamakailang artikulo.

Ang "dakilang patutot," ay ang patutot ng Tiro ni Isaias, na nakatakadang makalimutan sa loob ng pitumpung simbolikong taon, na siyang "mga araw ng isang hari." Ang kasaysayan ng Estados Unidos, ay ang kasaysayan ng simbolikong pitumpung taon, na inilalarawan ng pitumpung taon ng pagkabiha sa panahon ng paghahari ng Babilonya, ang unang kaharian ng propesiyang biblikal. Sa loob ng kasaysayang iyon, ang dakilang patutot ng Tiro ay nakatakadang malimutan. Sa katapusan ng kasaysayang iyon ay aalalahanin siya at muling lalabas upang awitin ang kaniyang mga awit, sa gayon ay makikiapid sa mga hari ng lupa. Si Juan ay espirituwal na dinala sa

kasaysayan ng pamumunong papal upang makita ang kahatulan ng kapangyarihang papal. Ang hatol sa anak na babae ng isang saserdote na nakiapid ay sunugin sa apoy.

At ang anak na babae ng sinumang saserdote, kung lapastanganin niya ang kaniyang sarili sa pamamagitan ng pagpatutot, ay nilalapastangan niya ang kaniyang ama; siya'y susunugin sa apoy. Levitico 21:9.

Sa pangitain ng paghatol sa dakilang patutot na ibinigay kay Juan ng isa sa mga anghel na nagbuhos ng isa sa pitong huling salot, ipinakita na siya'y sinunog sa apoy.

At ang sampung sungay na iyong nakita sa ibabaw ng hayop—ang patutot ay kapopootan ng mga ito, at gagawin nila siyang tiwangwang at hubad; at kakanin nila ang kanyang laman, at susunugin nila siya ng apoy. Pahayag 17:16.

Ang mga tubig na kinauupuan ng dakilang patutot ay ang mga tao ng sanlibutan, na ilalagay sa ilalim ng kanyang kapangyarihan kapag lilinlangin ng Estados Unidos ang buong sanlibutan upang sambahin ang hayop, na siya ring dakilang patutot. Pagkatapos, nagiging nangungunang hari ang Estados Unidos sa sampung haring kinakatawan sa hula sa Pahayag labimpito, at sa paglalarawang ito ang Estados Unidos ang kumakatawan sa unang haring makikiapid sa patutot, bagaman isasagawa ng patutot ang gawang iyon sa lahat ng mga haring susunod.

Ang unang hari sa marami pang mga hari ay kinakatawan ni Ahab, na pinakasalan ang dakilang patutot, na kinakatawan bilang Jezabel sa iglesia sa Tiatira. Ang paghatol kay Jezabel (ang dakilang patutot) ay isinasakatuparan ng sampung hari, na pipilitin, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Estados Unidos, na pumasok sa isang alyansa ng simbahan at estado. Ang mga haring iyon ay sasang-ayon na pahintulutan ang Kapapahan na maghari sa sanlibutan (umupo sa ibabaw ng mga tubig), sa kabila ng kanilang pagkamuhi sa patutot.

At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hindi pa tumatanggap ng kaharian; ngunit tatanggap sila ng kapangyarihan bilang mga hari sa loob ng isang oras kasama ng hayop. Sila ay may iisang kaisipan, at ibibigay nila ang kanilang kapangyarihan at lakas sa hayop. Sila'y makikidigma laban sa Kordero, at lulupigin sila ng Kordero, sapagkat siya ang Panginoon ng mga panginoon, at Hari ng mga hari; at ang mga kasama niya ay yaong mga tinawag, at mga hinirang, at mga tapat. At sinabi niya sa akin, Ang mga tubig na iyong nakita, na kinauupuan ng patutot, ay mga bayan, at mga karamihan, at mga bansa, at mga wika. At ang sampung sungay na iyong nakita sa hayop, ang mga ito'y mamuhi sa patutot, at gagawin siyang wasak at hubad, at kakanin ang kaniyang laman, at susunugin siya sa apoy. Sapagkat inilagay ng Diyos sa kanilang mga puso na tuparin ang kaniyang kalooban, at magkaisa, at ibigay ang kanilang kaharian sa hayop, hanggang sa matupad ang mga salita ng Diyos. At ang babae na iyong nakita ay ang dakilang lungsod, na naghahari sa mga hari sa lupa. Apocalipsis 17:12-18.

Ang “sampung hari” (ang Mga Nagkakaisang Bansa) ay, sa katunayan, napopoot sa papado, ngunit napipilitan ng mga pangyayari na isuko ang kanilang panandaliang kaharian sa kapangyarihang papal sa isang walang-saysay na pag-asang mailigtas ang sanlibutan mula sa dumarami nitong mga kalamidad. Kapag nabatid nila ang kanyang panlilinlang, sila ang magiging kasangkapan upang sunugin siya sa apoy, sa katuparan ng kautusan sa Levitico.

Ang "sampung hari" ay "nakikipagdigma laban sa Kordero" sa pamamagitan ng pag-uusig na kanilang ipinapadanas sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.

Bakit ang mga bansa ay nangagugulo, at ang mga bayan ay nangagbabalak ng walang kabuluhan? Nagsisitindig ang mga hari sa lupa, at ang mga pinuno ay magkakasamang nagsasangunian, laban sa Panginoon at laban sa kaniyang Pinahiran, na sinasabi: Putulin natin ang kanilang mga tali, at iwaksi natin mula sa atin ang kanilang mga panali. Ang nakaupo sa langit ay tatawa; kukutyain sila ng Panginoon. Kung magkagayo'y magsasalita siya sa kanila sa kaniyang poot, at babagabagin sila sa kaniyang matinding galit. Mga Awit 2:1-5.

Ang pag-uusig na isinakatuparan ng mga hari sa lupa para sa kapapahan ay gayon ding isinagawa laban kay Cristo sa krus.

Ikaw, na sa pamamagitan ng bibig ng Iyong lingkod na si David ay nagsabi, "Bakit nagngangalit ang mga Gentil, at ang mga bayan ay nag-aakala ng mga walang kabuluhan? Tumindig ang mga hari sa lupa, at ang mga pinuno ay nagkatipon laban sa Panginoon, at laban sa Kaniyang Cristo." Sapagkat tunay na laban sa Iyong banal na Anak na si Jesus, na Iyong pinahiran, ay nagkatipon si Herodes at si Poncio Pilato, kasama ng mga Gentil at ng bayan ng Israel, upang gawin ang anumang nauna nang itinakda ng Iyong kamay at ng Iyong payo na mangyari. Mga Gawa 4:25-28.

Ang "mga hari sa lupa" na tumindig laban kay Cristo sa kaniyang pagkapako sa krus ay kumakatawan sa "sampung hari" ng Apocalipsis labing-pito na muling makikipagdigma laban sa Kordero sa pamamagitan ng pag-uusig sa kaniyang bayan. Sa krus, ang mga haring iyon ang "kapulungan ng masasama" na "pinalibutan" si Cristo, at muli nila itong gagawin sa kaniyang bayan sa mga huling araw.

Sapagkat nilibutan ako ng mga aso; pinaligiran ako ng kapulungan ng masasama; binutas nila ang aking mga kamay at ang aking mga paa. Mabibilang ko ang lahat ng aking mga buto; tinitingnan nila ako at tinititigan. Pinaghahati-hatian nila ang aking mga kasuotan, at nagpapalabunutan sila sa aking balabal. Awit 22:16-18.

Ang sampung hari, na magpapataw ng hatol sa dakilang patutot, ay susunugin siya sa apoy, sapagkat siya'y patutot na nag-aangking anak ng isang saserdote. Ang mga haring iyon ay inilalarawan din bilang "mga aso," at ang sampung hari ay hindi lamang susunugin ang dakilang patutot sa apoy, kundi "kakainin ang kaniyang laman." Ang kamatayan ni Jezebel ay naganap nang siya'y ibinulid mula sa pader at sumambulat sa lupa, at saka dumating ang mga aso at kinain ang kaniyang laman.

At nang dumating si Jehu sa Jezreel, nabalitaan ito ni Jezebel; at pininturahan niya ang kaniyang mukha, at inayusan ang kaniyang ulo, at sumilip sa isang bintana. At nang pumasok si Jehu sa pintuang-bayan, sinabi niya, "Nagkaroon ba ng kapayapaan si Zimri, na pumatay sa kaniyang panginoon?" At itiningala niya ang kaniyang mukha sa bintana, at sinabi, "Sino ang nasa panig ko? sino?" At may dalawang o tatlong eunuko na sumilip sa kaniya. At sinabi niya, "Ihulog ninyo siya." Kaya't inihulog nila siya; at ang ilan sa kaniyang dugo ay tumalsik sa pader, at sa mga kabayo; at niyurakan niya ito. At pagkapasok niya, kumain at uminom siya, at

sinabi, “Humayo kayo, tingnan ninyo ngayon ang babaing sinumpa, at ilibing ninyo siya; sapagkat siya’y anak ng hari.” At sila’y yumaon upang ilibing siya; ngunit wala na silang nasumpungan sa kaniya kundi ang bungo, at ang mga paa, at ang mga palad ng kaniyang mga kamay. Kaya’t bumalik sila, at isinaysay ito sa kaniya. At sinabi niya, “Ito ang salita ng Panginoon, na kaniyang sinalita sa pamamagitan ng kaniyang lingkod na si Elias na Tisbita, na nagsasabi, ‘Sa bahagi ng Jezreel kakainin ng mga aso ang laman ni Jezebel; at ang bangkay ni Jezebel ay magiging gaya ng dumi sa ibabaw ng bukid sa bahagi ng Jezreel, anupa’t hindi nila masasabi, Ito si Jezebel.’” 2 Hari 9:30-37.

Ang sampung hari, na siya ring Nagkakaisang mga Bansa, na ang pangunahing hari ay ang Estados Unidos, ay magpapataw ng hatol sa Papado sa pamamagitan ng pagsusunog sa kaniya sa apoy at pagkain sa kaniyang laman. Ang hatol na iyon ang naparito ang anghel upang ipakita kay Juan, at upang magawa ito, dinala niya si Juan sa kasaysayan ng ilang, ngunit hindi basta sa isang sapalarang punto sa kasaysayan ng ilang, kundi sa mismong katapusan ng panahong iyon. Malinaw na inilagay si Juan sa katapusan ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, sapagkat nang makita niya ang babae, siya ay lasing na sa dugo ng pag-uusig at kinilala na bilang ina ng mga patutot.

Kaya’t dinala niya ako sa espiritu sa ilang; at nakita ko ang isang babae na nakaupo sa isang halimaw na kulay iskarlata, na punô ng mga pangalang pamumusong, na may pitong ulo at sampung sungay. At ang babae ay nararamtan ng purpura at iskarlata, at nagagayakan ng ginto, mga mahalagang bato, at mga perlas; may hawak na gintong kopa sa kaniyang kamay, na punô ng mga kasuklam-suklam na bagay at ng mga karumihan ng kaniyang pakikiapid. At sa kaniyang noo ay may nakasulat na pangalan: HIWAGA, BABILONIA ANG DAKILA, INA NG MGA PATUTOT AT NG MGA KASUKLAM-SUKLAM NA BAGAY SA LUPA. At nakita ko ang babae na lasing sa dugo ng mga banal at sa dugo ng mga martir ni Jesus; at nang makita ko siya, ako’y lubhang namangha. Apocalipsis 17:3-6.

Ang patutot ng Tiro, na siya ring "dakilang patutot" na inilarawan sa Apocalipsis kabanata labimpito, ay malilimutan hanggang sa panahong muli niyang aawitin ang kaniyang mga awit at makikiapid sa mga hari sa lupa.

Ang alinmang mapagkakatiwalaang diksiyonaryong nalathala bago ang 1950 ay tumutukoy sa babaeng nakadamit ng iskarlata sa Apocalipsis labing-pito bilang sagisag ng Simbahang Katoliko Romano, ngunit sa kasalukuyan ipinapalagay ng sanlibutan na ang Simbahang Katoliko ay isang simbahang Kristiyano. Nakalimutan na ng sanlibutan kung sino talaga siya.

Nang makita siya ni Juan, ang pag-uusig noong Madilim na Panahon ay nasa wakas na, sapagkat siya’y lasing na sa dugo ng mga banal. Ang likas ay naglalarawan ng espirituwal, at ang tao ay nalalasing pagkatapos uminom, hindi bago.

Ang mga Protestanteng humiwalay sa Katolisismo ilang siglo bago ang 1798 ay nagsimula na ang kanilang pagbabalik sa komunyong ng Simbahang Katolika pagsapit ng 1798, sapagkat siya ay tinukoy bilang “INA NG MGA PATUTOT.” Nang masilayan siya ni Juan at siya’y namangha, ang mga iglesiang dating humiwalay sa kaniyang komunyong ay nakabalik na. Kaya’t dinala si Juan sa

1798, noong ang dakilang patutot ay nakapatay na ng milyun-milyong Kristiyano, at napaakit na niya ang mga dating Protestanteng iglesia na tanggapin ang kaniyang mapangahas na pag-aangkin na siya ang ulo ng mga iglesia, gaya ng pagtukoy sa kaniya ni Justinian noong taong 533.

Mula sa propetikong pananaw noong 1798, pagkatapos ay iniharap ng anghel kay Juan ang panghuling paglalarawan ng mga kaharian sa propesiya ng Bibliya.

At sinabi sa akin ng anghel, Bakit ka namangha? Ipahahayag ko sa iyo ang hiwaga ng babae, at ng hayop na nagdadala sa kaniya, na may pitong ulo at sampung sungay. Ang hayop na iyong nakita ay dati nang umiral, at wala na; at aahon mula sa kalaliman na walang salalayan, at paroroon sa kapahamakan; at mamamangha ang mga nananahan sa lupa, na ang mga pangalan ay hindi nasulat sa aklat ng buhay mula nang itatag ang sanlibutan, pagka kanilang makita ang hayop na dating umiral, at wala na, at gayon ma'y naroroon. At narito ang isip na may karunungan. Ang pitong ulo ay pitong bundok, na kinaluluklukan ng babae. At may pitong hari: lima ay nangabuwal, at ang isa ay naroroon, at ang isa'y hindi pa dumarating; at pagdating niya, kinakailangang magtagal siya nang sandali. At ang hayop na dating umiral, at wala na, siya rin ang ikawalo, at kabilang sa pito, at paroroon sa kapahamakan. At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hindi pa nagsisitanggap ng kaharian; datapuwa't tatanggap sila ng kapangyarihan bilang mga hari sa isang oras kasama ng hayop. Apocalipsis 17:7-12.

Sa propesiya ng Bibliya, ang halimaw ay isang kaharian, gaya ng madaling matukoy sa mga kabanata pito at walo ng Daniel, at ang hiwagang inihahayag ng anghel kay Juan ay ang hiwaga ng halimaw at ng babaeng nakasakay sa halimaw. Ang babaeng nakasakay sa halimaw ay ang dakilang patutot na nakikiapid sa mga hari sa lupa. Siya si Jezebel at ang kaniyang asawa ay si Ahab.

Kaya't iiwan ng lalaki ang kaniyang ama at ang kaniyang ina, at makikipisan sa kaniyang asawa: at sila'y magiging isang laman. Genesis 2:24.

Ang lalaki ay lalaki at ang babae ay babae, ngunit kapag magkasama sila ay isang laman. Ang hiwaga ng hayop ay na ito ay isang pagsasanib ng simbahan at estado, ang pagsasanib ng babae (simbahan) at ng hayop (mga hari) na iisang kaharian, isang kahariang may dalawang bahagi. Ang pinagsanib na pamamalakad ng estado at ng simbahan, na ang babae ang may pamamahala sa ugnayan, ay ang "larawan ng hayop." Ipinakita kay Juan ang babaeng dinadala ng hayop, sapagkat siya ang may pamamahala sa ugnayan.

At ang babaeng iyong nakita ay yaong dakilang lungsod, na naghahari sa mga hari ng lupa. Apocalipsis 17:18.

Magkasama, ang hayop at ang babae ay kumakatawan sa iisang kaharian (iisang laman), ngunit binibigyang-diin ng anghel ang ugnayan ng dakilang patutot sa mga hari ng lupa. Ang hayop na "dating umiral, at wala na," na "aahon mula sa walang hanggang kalaliman, at paroroon sa kapahamakan," na "mamamangha ang mga nananahan sa lupa" sa kaniya, ay ang kapapahan kapag gumaling ang sugat na nakamamatay ng dakilang patutot. Siya ay "naging" ikalimang kaharian ng propesiya sa Biblia, ngunit "itinakda" na tatanggap siya ng sugat na nakamamatay noong 1798.

Nang sa espiritu ay dinala si Juan sa taong 1798, siya ay “hindi” isang halimaw, at “gayunma’y”, kapag ang kaniyang nakamamatay na sugat ay napagaling sa katapusan ng pitumpung simbolikong taon na nagwawakas sa nalalapit na Batas ng Linggo, siya ay muling “buhay”, umaawit ng kaniyang mga awit, nakikiapid, at pumapatay ng mga Kristiyano.

Ang Kabanata Labimpito ay ang huling paglalahad ng mga kaharian ng propesiya sa Bibliya, at bilang gayon ay nararapat na ito’y sumang-ayon sa unang pagbanggit ng mga kaharian ng propesiya sa Bibliya. Ang unang pagbanggit sa mga kahariang iyon ay matatagpuan sa ikalawang kabanata ng Daniel, na inilalarawan sa dalawang tsart na siyang katuparan ng utos ni Habakuk na isulat ang pangitain at gawin itong malinaw sa mga tapyas.

Ang mga Millerita ay tama sa kanilang pagkaunawa sa mga kaharian sa propesiya ng Biblia sa Aklat ni Daniel, na kinakatawan sa mga kabanata dalawa, pito, at walo, ngunit hindi ganap ang kanilang pagkaunawa. Ang mga hiyas ni Miller sa kabanata dalawa ng Aklat ni Daniel ay nagniningning nang sampung beses na higit na maliwanag sa mga huling araw, sapagkat kinikilala ito bilang nagpapakilala sa unang pagbanggit, hindi lamang ng mga kaharian ng propesiya ng Biblia, kundi pati ng unang pagbanggit sa kapahayagan na ang ikawalo ay mula sa pito. Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Lahat ng mga propeta ay nagsasalita tungkol sa mga huling araw, at si Juan, sa Apocalipsis labing-pito, ay tinutukoy ang huling kahariang makalupa nang ilahad niya ang “hayop na” “dating umiiral, at wala na; at aahon mula sa kalaliman, at paroroon sa kapahamakan.” Umaahon ang hayop mula sa “kalaliman,” na sagisag ng isang “bagong pagpapamalas ng kapangyarihang sataniko.”

“Pagkatapos [Habang tinatapos] nila ang kanilang patotoo.’ Nagtapos noong 1798 ang panahong ang dalawang saksi ay magpapahayag ng propesiya na nararamtan ng kayong-sako. Samantalang sila’y papalapit sa pagtatapos ng kanilang gawain sa pagkakukubli, didigmang sila ng kapangyarihang kinakatawan bilang ‘ang hayop na umaahon mula sa kalalimang walang-hanggan.’ Sa marami sa mga bansa ng Europa, ang mga kapangyarihang namamahala sa Simbahan at Estado ay sa loob ng maraming siglo napasailalim sa pamamahala ni Satanas, sa pamamagitan ng kapapahan. Ngunit dito ay inihaharap sa paningin ang isang bagong pagpapakita ng kapangyarihang sataniko.” *The Great Controversy*, 268.

Mangangatuwiran ang ilang teologo na, sapagkat ang “halimaw na umaahon mula sa walang hanggang kalaliman” sa Apocalipsis labing-isa ay tinukoy sa nasabing sipi bilang ang ateismo ng Rebolusyong Pranses, kung gayon ang pananalitang “walang hanggang kalaliman” ay isang sagisag ng ateismo. Ngunit umahon ang Islam mula sa “walang hanggang kalaliman” sa Apocalipsis siyam, at ang Islam ay hindi ateismo. Ang walang hanggang kalaliman ay kumakatawan sa isang satanikong manipstasyon.

Sinabi ko sa kanya na ipinakita sa akin ng Panginoon sa pangitain na ang mesmerismo ay mula sa Diyablo, mula sa kalaliman, at na di maglalaon ay paroroon ito, kasama ang mga patuloy na gumagamit nito. *Review and Herald*, Hulyo 21, 1851.

Anumang nagmumula sa “Diyablo” ay nagmumula sa “hukay na walang ilalim.” Sa Apocalipsis labing-pito, ang halimaw na umaahon mula sa hukay na walang ilalim ay ang kapangyarihang tumutungo sa kapahamakan, at ang mga hindi nakasulat ang mga pangalan sa aklat ay mamamangha at susunod sa kaniya. Ang “Kapahamakan” ay nangangahulugang walang hanggang kaparusahan at inilalarawan sa Apocalipsis bilang ang “lawa ng apoy,” na doon itinatapon ang halimaw.

At nadakip ang hayop, at kasama niya ang bulaang propeta na gumawa ng mga himala sa harap ng hayop, na sa pamamagitan ng mga iyon ay nilalang niya ang mga tumanggap ng tanda ng hayop at ang mga sumamba sa larawan ng hayop. Ang dalawang ito ay ibinulid na buhay sa isang lawa ng apoy na nagliliyab na may asupre. Apocalipsis 19:20.

Sa ikalabintatlong kabanata, natukoy ang unang halimaw na umaahon mula sa dagat, na tuwirang tinukoy ni Sister White bilang ang kapapahan. Sa bahaging iyon, ang sanlibutan ay nanggilalas sa halimaw ng kapapahan.

At nakita ko ang isa sa kanyang mga ulo na wari'y nasugatan ng sugat na ikamamatay; at ang kanyang sugat na nakamamatay ay napagaling: at ang buong sanlibutan ay namangha at sumunod sa hayop. Apocalipsis 13:13.

Ang hayop sa Apocalipsis 17 na “mamamangha ang mga nananahan sa lupa” sa kaniya ay ang pangwakas na pagpapakita ng kapangyarihan ni Satanas na nagaganap kapag ang nakamamatay na sugat ng kapapahan ay mahihilom sa nalalapit na batas ng Linggo. Bawat propetikong katangian ng babae at ng hayop na kaniyang sinasakyan sa kabanatang labing-pito ay tumutukoy sa Iglesia ng Roma, gaya ng kinilala ng mga diksiyonaryong inilathala bago ang 1950.

Ang halimaw sa Apocalipsis labing-pito ay sagisag ng pagsasanib ng simbahan at estado, na siyang larawan ng halimaw. Ang halimaw na may pitong ulo at sampung sungay ay ang kahariang binubuo ng sampung hari (ang Nagkakaisang mga Bansa), na sinasakyan at pinamumunuan ng babae. Ang babae ay ang kapapahan, na kinikilalang Dakilang Babilonia, ang ina ng mga patutot. Matapos matukoy ang mga sagisag, maaari tayong bumalik sa 1798; ang punto sa kasaysayan kung saan dinala si Juan upang tanggapin ang huling paglalarawan ng mga kaharian ng propesiya sa Biblia.

Tatalakayin namin ang mga kahariang iyon, at ang pagkakalarawan sa kanila sa ikalawang kabanata ng Daniel, sa susunod na artikulo.

Bawat bansang lumitaw sa entablado ng pagkilos ay pinahintulatang okupahan ang kaniyang pook sa ibabaw ng lupa, upang makita kung tutuparin nito ang layunin ng ‘ang Tagapagbantay at ang Banal.’ Inilarawan na ng propesiya ang pag-angat at pagbagsak ng malalaking imperyo ng sanlibutan—Babilonya, Medo-Persia, Gresya, at Roma. Sa bawat isa sa mga ito, gaya rin sa mga bansang hindi gaanong makapangyarihan, umulit ang kasaysayan. Bawat isa ay nagkaroon ng panahon ng pagsubok, bawat isa ay nabigo, kumupas ang kaluwalhatian nito, lumisan ang kapangyarihan nito, at ang lugar nito ay inukupa ng iba.

Samantalang itinakwil ng mga bansa ang mga simulain ng Diyos, at sa pagtakwil na ito ay nagdulot sila ng sarili nilang pagkawasak, nanatiling hayag na ang banal na layuning namamayani ay kumikilos sa pamamagitan ng lahat ng kanilang mga pagkilos. Education, 177.